

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 lipca 1962 r.

Nr 40

TRESC:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

- 174 — Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 11 czerwca 1962 r. w sprawie bezpieczeństwa pożarowego stacji paliw płynnych 337
- 175 — Ministra Finansów z dnia 25 czerwca 1962 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów za niektóre usługi wykonywane na zlecenie jednostek sprawujących administrację budynków mieszkalnych pozostających w zarządzie prezydentów rad narodowych 339
- 176 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 czerwca 1962 r. w sprawie warunków wymaganych od lekarzy w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej 339

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 177 — z dnia 28 czerwca 1962 r. w sprawie przyjęcia przez Tanganikę i Mongolię Konstytucji Światowej Organizacji Zdrowia, podpisanej w Nowym Jorku dnia 22 lipca 1946 r. 342
- 178 — z dnia 28 czerwca 1962 r. dotyczące ratyfikacji przez Włochy Konwencji celnej w sprawie pojemników, podpisanej w Genewie dnia 18 maja 1956 r. 342
- 179 — z dnia 28 czerwca 1962 r. w sprawie przystąpienia szeregu państw do Międzynarodowego Porozumienia o utworzeniu w Paryżu Międzynarodowego Urzędu dla zwalczania epizootii, podpisanego w Paryżu dnia 25 stycznia 1924 r. 342
- 180 — z dnia 28 czerwca 1962 r. w sprawie akceptacji przez szereg państw Konwencji dotyczącej utworzenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury, podpisanej w Londynie dnia 16 listopada 1945 r. 342
- 181 — z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie przystąpienia Zjednoczonej Republiki Arabskiej i Wielkiej Brytanii do Konwencji ustanawiającej Międzynarodową Organizację Metrologii Prawnej, podpisanej w Paryżu dnia 12 października 1955 r. 343
- 182 — z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie uczestnictwa Kolumbii i Mauretanii w Konwencji dotyczącej Światowej Organizacji Meteorologicznej, podpisanej w Waszyngtonie dnia 11 października 1947 r. 343
- 183 — z dnia 30 czerwca 1962 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r. 343
- 184 — z dnia 4 lipca 1962 r. dotyczące ratyfikacji przez Belgię Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o czekach wraz z Protokołem, Konwencji o uregulowaniu pewnych kolizji w przedmiocie czeków wraz z Protokołem oraz Konwencji dotyczącej opłaty stemplowej w przedmiocie czeków wraz z Protokołem, podpisanych w Genewie dnia 19 marca 1931 r. 343
- 185 — z dnia 4 lipca 1962 r. dotyczące ratyfikacji przez Włochy Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu handlowych pojazdów drogowych, podpisanej w Genewie dnia 18 maja 1956 r. 344

174

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 11 czerwca 1962 r.

w sprawie bezpieczeństwa pożarowego stacji paliw płynnych.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) oraz na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stacjami paliw płynnych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są budowle i urządzenia, w których magazynuje się i wydaje paliwa płynne, z wyjątkiem stacji magazynujących i wydających gazy skroplone.

§ 2. 1. Stacje paliw płynnych należy lokalizować w odległości co najmniej:

- 20 m od budynków o konstrukcji palnej,
- 10 m od budynków o konstrukcji niepalnej,
- 50 m od budynków użyteczności publicznej,
- 30 m od naziemnych elementów budowli ochronnych TOPL,
- 15 m od wjazdów i wyjazdów do garaży podziemnych,

- 15 m od sieci trakcji tramwajowej lub trolejbusowej,
- 40 m od osi toru kolejowego ogólnego użytku bez względu na rodzaj trakcji,
- 30 m od granicy obszaru kolejowego,
- 1,5 wysokości słupa od sieci napowietrznej wysokiego napięcia.

2. Odległości podane w ust. 1 należy liczyć od dystrybutora, studzienki nalewowej i przewodu odpowietrzającego. W odniesieniu do sieci napowietrznych i trakcyjnych wymienione odległości należy mierzyć od pionowego rzutu przewodu na powierzchnię ziemi.

3. Przepisy ust. 1 nie dotyczą dystrybutorów służących do zaopatrywania spalinowych pojazdów trakcyjnych na kolejach użytku publicznego.

4. Stacje paliw płynnych powinny być oddzielone od drogi wysepką wzniesioną ponad poziom drogi, o szerokości co najmniej 3 m i długości umożliwiającej postój co najmniej 4 samochodów.

5. Stacji paliw płynnych nie wolno lokalizować na podwórzach otoczonych ze wszystkich stron budynkami, z wyjątkiem obiektów garażowych, o ile zachowane zostaną odległości określone w ust. 1.

6. Stacje paliw płynnych mogą być lokalizowane bezpośrednio przy motelach i stacjach obsługi, z wyjątkiem stacji obsługi, w których stosuje się otwarty ogień, pod warunkiem, że ściana od strony dystrybutora posiadać będzie co najmniej 2-godzinna odporność ogniową i w odległości 5 m od dystrybutora nie będzie w niej żadnych otworów. Przy lokalizowaniu stacji paliw płynnych obok moteli lub stacji obsługi należy zachować odległości określone w ust. 1.

7. Obok stacji paliw płynnych zlokalizowanych na placach publicznych oraz w innych miejscach zgromadzeń ludności lub postoju pojazdów należy wprowadzić zakaz zajmowania pasa o szerokości 10 m od dystrybutora.

8. Ruchome stacje paliw płynnych (na samochodach) należy ustawiać co najmniej 15 m od budynków, w miejscach o małym nasileniu ruchu. W stosunku do lokalizacji stacji paliw płynnych o charakterze niestałym (sezonowym) mają zastosowanie przepisy ust. 1.

§ 3. 1. Kioski stacji paliw płynnych, jeżeli będą w nich rozlewane oleje, powinny być wykonane z materiałów niepalnych. Oleje przeznaczone do rozlewania przechowywać należy w wydzielonym pomieszczeniu.

2. W pomieszczeniach kiosku zabrania się przechowywania i nalewania paliw płynnych o temperaturze zapłonu poniżej 100°C. Pomieszczenia kiosku powinny posiadać wentylację.

3. Dopuszcza się ogrzewanie kiosków stacji paliw płynnych piecami pod warunkiem umieszczenia paleniska w pomieszczeniu biurowym i zabezpieczenia wylotu przewodu kominowego przed wydostawaniem się iskier. W tych przypadkach drzwi wejściowe do kiosku nie mogą znajdować się od strony dystrybutora i studzienki nalewowej.

4. Energia elektryczna do kiosków stacji paliw płynnych powinna być doprowadzona przewodami podziemnymi lub przewodami linii napowietrznej. Linia napowietrzna nie może być przeprowadzona ponad dystrybutorami i rurami odpowietrzającymi; powinna ona być doprowadzona do kiosku od strony przeciwległej w stosunku do miejsca ustawienia tych urządzeń. Instalacja elektryczna w pomieszczeniach, w których przechowywane i rozlewane będą produkty naftowe 3 klasy niebezpieczeństwa pożarowego, powinna być wykonana jak dla pomieszczeń niebezpiecznych pod względem pożarowym, zgodnie z przepisami dotyczącymi budowy urządzeń elektrycznych.

5. Ogródenie stacji paliw płynnych, w razie jego zastosowania, powinno być przewiewne i wykonane z materiałów niepalnych.

§ 4. 1. Dystrybutory powinny być ustawione na podwyższeniu (fundamencie) o wysokości nie mniejszej niż 15 cm. Odległość dystrybutora od krawężnika podwyższenia nie może wynosić mniej niż 50 cm z każdej strony. Dystrybutorów nie wolno umieszczać na chodniku i w pasie przeznaczonym dla ruchu pieszego.

2. Nawierzchnia podwyższenia i podjazdu do stacji paliw płynnych powinna być twarda i zmywalna. W razie umieszczenia na terenie stacji lub w jej bezpośrednim sąsiedztwie wpustów kanalizacyjnych, na odpływach tych wpustów należy zakładać urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem paliw do kanalizacji.

3. Urządzenia i instalacje elektryczne w dystrybutorach powinny być przeciwwybuchowe, a silniki — przeciwwybuchowe i o budowie ognioszczelnej. Urządzenia te sprawdzać należy okresowo pod względem ich stanu technicznego.

§ 5. 1. Zbiorniki na stacji paliw płynnych mogą być wyłącznie podziemne, a ich łączna pojemność nie może przekraczać 100.000 l. Lokalizacja stacji paliw płynnych o łącznej pojemności zbiorników powyżej 100.000 l wymaga zgody właściwego organu państwowego nadzoru budowlanego po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) komendy straży pożarnej.

2. Zbiorniki i rurociągi paliw płynnych powinny być oddalone co najmniej 10 m od budynków i podziemnych elementów budowli ochronnych TOPL, z wyjątkiem kiosków, które mogą być zlokalizowane bliżej, oraz 2 m od rurociągów gazowych, wodnych, kanalizacyjnych i innych, jak również od kabli podziemnych. Odległość pomiędzy zbiornikami nie może wynosić mniej niż 1 m. Zbiorniki zadołowane pod jezdnią powinny posiadać odpowiednią wytrzymałość. Zbiorniki i rurociągi powinny być uziemione, a zbiorniki — ponadto przykryte warstwą ziemi grubości co najmniej 1 m.

3. Przewód wlewowy do zbiornika powinien być zaopatrzonej w hydrauliczne zamknięcie syfonowe. Przewód odpowietrzający powinien być umieszczony na najwyższej części zbiornika i nie może sięgać poniżej wewnętrznej ściany zbiornika. Wylot tego przewodu powinien być wyprowadzony co najmniej 2 m nad powierzchnię ziemi i zaopatrzonej w urządzenie zabezpieczające przed przedostaniem się ognia do zbiornika.

4. Studzienka nalewowa nie może znajdować się na jezdni. Zakończenie przewodów znajdujących się w studzience powinno być zabezpieczone przed dostępem osób niepowołanych. Urządzenia do dokonywania pomiarów paliwa w zbiorniku oraz nakrętki rury wlewowej i pomiarowej powinny być wykonane z materiałów nie powodujących iskrzenia.

§ 6. 1. Stacje paliw płynnych mogą być zaopatrywane w paliwo w ciągu całej doby cysternami o pojemności nie przekraczającej 3.500 l. W razie zastosowania cystern większych, jednakże nie przekraczających 12.000 l i podzielonych na komory o pojemności nie większej niż 3.000 l, stacje mogą być zaopatrywane w paliwo tylko w godzinach od dwudziestej drugiej do szóstej. Napełnianie zbiorników stacji powinno odbywać się w okresie najmniejszego nasilenia ruchu kołowego i pieszego i nie może mieć miejsca w czasie burzy. Podczas napełniania cysterny paliwem i w czasie jej opróżniania cysterna powinna być uziemiona.

2. W czasie napełniania zbiorników stacji wydawanie paliwa powinno być wstrzymane. W tym czasie pojazdy oczekujące na pobranie paliwa powinny znajdować się w odległości nie mniejszej niż 10 m od cysterny.

3. W czasie pobierania paliwa silnik pojazdu powinien być unieruchomiony, a osoby znajdujące się w pojeździe zobowiązane są do jego opuszczenia. Postanowienie to nie dotyczy osób znajdujących się w samochodach osobowych. Odległość pomiędzy pojazdami pobierającymi paliwo a najbliższym pojazdem oczekującym na pobranie paliwa powinna być taka, aby istniała możliwość łatwego manewrowania pojazdami.

4. Na terenie stacji paliw płynnych, poza pomieszczeniem biurowym, obowiązuje zakaz palenia tytoniu i używania otwartego ognia, o czym powinny informować odpowiednie napisy.

5. Zbiorniki nieczynnych stacji paliw płynnych powinny być napełnione wodą i zabezpieczone przed dostępem osób niepowołanych.

6. Personel obsługujący stacje paliw płynnych powinien być przeszkolony w zakresie bezpieczeństwa pożarowego i praktycznego użycia podręcznego sprzętu gaśniczego.

7. Stacje paliw płynnych wyposażać należy w następujące ilości podręcznego sprzętu gaśniczego:

- 1 koc gaśniczy na każdy dystrybutor,
1 gaśnicę śniegową 6 kg na 1 dystrybutor,
2 gaśnice śniegowe 6 kg na 2 i więcej dystrybutorów.

§ 7. Istniejące stacje paliw płynnych, nie odpowiadające wymaganiom niniejszego rozporządzenia, mogą być eksploatowane za zgodą właściwego organu państwowego nadzoru budowlanego i wojewódzkiej komendy straży pożarnych (komendy straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa).

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrz-

nych z dnia 13 kwietnia 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych przez zakłady przemysłowe (Dz. U. Nr 53, poz. 508) w sprawach dotyczących stacji paliw płynnych.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*
Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki
i Architektury: *S. Pietrusiewicz*

175

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 czerwca 1962 r.

w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów za niektóre usługi wykonywane na zlecenie jednostek sprawujących administrację budynków mieszkalnych pozostających w zarządzie prezydentów rad narodowych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 lit. a) i art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) oraz art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 34, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby świadczące usługi określone w tabeli zawartej w § 2 opłacają od wynagrodzenia pobieranego za te usługi podatek zryczałtowany w wysokości określonej w wymienionej tabeli, jeżeli:

- 1) świadczenie usług odbywa się na podstawie i zgodnie z umowami zawartymi z jednostkami sprawującymi administrację budynków mieszkalnych pozostających w zarządzie prezydentów rad narodowych,
- 2) świadczenie usług jest wykonywane osobiście i z materiałów powierzonych bądź przez jednostkę sprawującą administrację budynków mieszkalnych, bądź przez lokatora; jednakże świadczący usługi może używać własnych materiałów pomocniczych, takich jak np. taśma izolacyjna, uszczelki, śruby, gwoździe,
- 3) świadczący usługi jest równocześnie zatrudniony przez płatnika będącego jednostką budżetową lub podmiotem gospodarki uspołecznionej albo jest rencistą uprawnionym do zaopatrzenia lub renty z funduszy Państwa,
- 4) świadczący usługi nie jest podatnikiem podatku obrotowego z tytułu wykonywania innych świadczeń; zastrzeżenie to dotyczy również członków jego rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu.

§ 2. 1. Zryczałtowany podatek pobiera się bez względu na wysokość otrzymanego wynagrodzenia według następujących stawek:

Lp.	Rodzaj usług	Wysokość podatku miesięcznie w złotych
1	usługi ślusarskie	40
2	„ hydrauliczne	40
3	„ elektrotechniczne	40
4	„ stolarskie	50
5	„ malarskie	100

2. Jeżeli umowa przewiduje obsługę przez podatników więcej niż stu lokali, stawki podwyższa się o 50%. Jeżeli podatek wykonuje dwa lub więcej rodzajów usług, podatek należy pobierać według stawki wyższej.

§ 3. Jednostka sprawująca administrację budynków mieszkalnych pobiera wpłaty tytułem podatku od osób świadczących usługi za każdy miesiąc kalendarzowy i wpłaca je w terminie do dnia 7 następnego miesiąca we właściwym organie finansowym, składając równocześnie wykaz osób, od których pobrano podatek, ze wskazaniem ich nazwisk i imion, rodzaju wykonywanych usług oraz kwot pobranego podatku.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

176

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 czerwca 1962 r.

w sprawie warunków wymaganych od lekarzy w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2, z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie ustala warunki wymagane od lekarzy powoływanych na stanowiska asystentów, starszych asystentów, ordynatorów oddziałów, kierowników innych komórek działalności podstawowej oraz dyrektorów w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej.